

Ion Alexandru Mizgan

ÎN
LOGICA
LUI
IUDA

Ediția a II-a, revizuită și adăugită

THEOSIS
Oradea - 2025

Argument

În urmă cu peste douăzeci de ani, când predam câteva ore săptămânal și la clasele de teologie ortodoxă, din cadrul Liceului Pedagogic „Ioan Bolcaș” din Beiuș, publicasem la Editura „Buna Vestire” a Protopopiatului din localitate, prin amabilitatea și bunăvoința Părintelui Profesor Ioan Morgovan, o broșură intitulată **„În logica lui Iuda”**, menită să le fie de ajutor elevilor seminariști, în apărarea Bisericii noastre strămoșești, în fața puhoiului de avalanșe și de calomnii revărsate în presa românească împotriva ridicării unei Catedrale Naționale în București.

Acum, în pragul finalizării și sfințirii Catedralei Patriarhale, cu ocazia sărbătoririi Centenarului înființării Patriarhiei Române, mi-am dat acordul ca Editura „Theosis” din Oradea, să o publice într-o nouă ediție, adăugită și revizuită. Readucem în fața cititorilor calomniile și invectivele venite din partea simbriașilor din presa românească, a unor ONG-uri sponsorizate de peste Ocean, a unor intelectuali șlefuiți la instituțiile lui Soros, ca mărturie pentru istorie.

După cum se va putea citi în rândurile următoare, ideea ridicării unei noi Catedrale Patriarhale în București e veche, dar a prins viață în vremea noastră, supusă în decursul timpului unor critici bazate pe raționamentul ucenicului vânzător Iuda Iscarioteanul. Asumându-și „logica lui Iuda”, unii indivizi dilematici din intelighenția românească, cu care avem onoarea de a fi contemporani, țin cu tot dinadinsul să ne lămurească că banii destinați ridicării Catedralei Naționale, ar fi putut fi folosiți în proiecte caritabile sau în ridicarea de spitale.

Curios e faptul că atunci când s-au făcut parcuri în zonele rurale, când s-au ridicat săli de sport în zonele în care copiii și tinerii lipsesc cu desăvârșire, când s-au construit stadioane de fotbal în pantă ș.a.m.d., vocile necruțătoare ale societății civile au lipsit cu desăvârșire.

Proiectul Catedralei Mântuirii Neamului a produs multe nemulțumiri, chiar în interiorul Bisericii noastre. Vom vedea că mulți intelectuali de seamă, declarați ortodocși, și-au exprimat dezamăgirea în privința proiectului. Desigur, proiectul a necesitat și jertfe materiale venite din partea preoților și credincioșilor, dar și din partea Statului, întucât și credincioșii ortodocși sunt cetățeni ai României, fapt condamnat de corifeii societății civile românești. Cititorii vor găsi în rândurile de față

lupta dusă împotriva Bisericii noastre strămoșești în privința Catedralei Patriarhale, dar și argumentele noastre în vederea susținerii acestui edificiu ecclesial. Nu trebuie să uităm faptul că am avut privilegiul de a fi martori și ctitori ai unui proiect pe care înaintașii noștri l-au visat generații la rând și pe care generația noastră l-a dus la bun sfârșit.

 Autorul

I

*În urmă
cu un sfert de veac...*

Biserica Ortodoxă și ruinarea României

Știm cu toții că România traversează de multă vreme o criză economică, care afectează în bună măsură toată societatea românească. Starea de nemulțumire a populației față de clasa politică românească din ultimile decenii a fost dovedită și de ultimile alegeri parlamentare și prezidențiale din 2024, respectiv 2025. În criză este și presa românească! Unii jurnaliști grupați în tot felul de găști de mercenari profitori, inventează tot felul de știri fierbinți, menite să aprindă sau să agite spiritele în rândul opiniei publice împotriva Bisericii Ortodoxe Române. Dacă întâlnim pe mapamond jurnaliști care mor pentru adevăr, pentru dreptate și demnitate, la noi o bună parte a presei moare pe altarul slugărniciiei și a mercenariatului față de moguli și trusturi de presă.

Din păcate constatăm că unii jurnaliști cultivă uneori cu dezinvoltură diversiunea, mistificarea și manipularea opiniei publice cu privire la Biserica. Cu siguranță credincioșii ortodocși își amin-

tesc de venerabilul membru GDS Gabriel Andreescu, de insultele grosolane ale imundeii Alina Mungiu Pippidi la adresa Creștinismului, de diatribele snoabe la adresa Bisericii ale „marelui patriot” Pavel Coruț, de invectivele filosofului Humanitas, Gabriel Liiceanu, la adresa Bisericii și a Mântuitorului Iisus Hristos, de producțiile cinematografice mizerabile ale lui Cristian Mungiu la adresa monahismului ortodox, de manipulările ordinare ale lui Dragoș Pătraru la adresa Bisericii, de instigările la ură împotriva preoților ortodocși ale lui Mihai Bendeac și Andrei Caramitru, de blasfemiile scrise de Cristian Tudor Popescu cu privire la persoana Mântuitorului Iisus Hristos și a Maicii Domnului, de imbecilitățile debitate cu privire la principiile Creștinismului, la radio și în mediul online, de Lucian Mândruță ș.a.m.d., ca să nu mai vorbim de ingenioasele „anchete jurnalistice”, gen „Recorder” împotriva Bisericii Ortodoxe.

Pe vremea comuniștilor preoții erau etichetați drept moșieri, chiaburi, legionari, bandiți și vânzători de opiu pentru popor, iar acum preoților li se creionează chipul hidos de „farisei plini de cinism”, „cu inimile ofilite”, „burtoși și hărpăreți, pofticioși și nesățui”, numai buni de prădat România! Prin urmare o mulțime de indivizi și oameni de bine, grupați în asociații de binefacere pentru societate, gen Recor-

der, Republica, HotNews, G4Media, DIGI24 ș.a.m.d., ne dezvăluie cu dezinvoltură cum Biserica ia banii de la spitale și școli, de la bătrâni și copii, pentru a-și înălța lăcașuri pentru propriul interes. Prin urmare, drept replică la acuzele nefondate, o să amintim, pe scurt, doar câteva dintre activitățile pe care le desfășoară Biserica în privința filantropiei, pentru a vedea nemernicia și impostura acestor indivizi, care promovează ura față de Biserică, dezinformarea și manipularea.

Catedrala și gâlceava

În urmă cu aproximativ un sfert de veac au început demersurile pentru ridicarea Catedralei Mântuirii Neamului, fapt ce a provocat din nou discuții și polemici interminabile. Unul dintre clasicii literaturii române, Ion Luca Caragiale, afirma că noi, românii, constituim o lume aparte, în care, dacă nu se face ori nu se gândește prea mult, ne putem mândri că cel puțin se discută foarte mult. Astfel readucerea în actualitate a ideii construirii unei biserici catedrale patriarhale în București, ca simbol al unității Neamului Românesc, a dat naștere unor vii dezbateri publice în ultimii ani, degenerând în cele mai multe cazuri, în atacuri virulente de un rar barbarism, jurnaliști și intelectuali cu

ifose europeniste, luându-se la întrecere în ce privește utilizarea unui limbaj mojicesc și suburban la adresa Bisericii Ortodoxe în general și a ierarhilor ei în special.

Fără să știe prea multe despre proiect, jurnaliștii și gazetarii români, dornici de a-și etala talentul și profesionalismul jurnalistic prin abordarea unor subiecte fierbinți, s-au năpustit ca niște fiare sălbatice înfometate asupra prăzii, împotriva Bisericii Ortodoxe și a slujitorilor ei, cu tot felul de invective și înjurături, care i-ar face plini de invidie pe foștii activiști de partid ai regimului comunist, responsabili cu propaganda antireligioasă, care n-au ajuns la o asemenea performanță în ce privește utilizarea unui limbaj suburban, scandalos și josnic. Prin urmare, toată lumea și-a dat cu părerea și s-au spus vrute și nevrute, cu privire la această problemă legată de ridicarea unei Catedrale Patriarhale în București.

S-a spus, spre exemplu, că un astfel de proiect, ideea în sine de Catedrală, de biserică mare, nu este proprie duhului ortodox, că ar fi vorba de megalomanie, făcându-se trimitere la proiecte gigant ce s-au născut dintr-un astfel de duh. S-a spus că se vrea ridicarea unei „Case a Poporului cu Cruce” sau înălțarea unui nou „Turn Babel”, că e o idee megalomanică inspirată de epoca construcțiilor specifi-

ce epocii ceaușiste. Unii contestatari ai proiectului au afirmat că sunt suficiente biserici în construcție în România la ora actuală și nu mai e nevoie de o Catedrală Patriarhală în inima Bucureștiului. S-a afirmat că nu există aprobări legate de urbanism și sistematizare, că s-ar pierde mult spațiu verde în capitală prin ridicarea acestei biserici, că ar fi mai utilă și necesară restaurarea bisericilor existente. Alții au ridicat cu perfidie tot felul de întrebări cu subînțelesuri. De ce Catedrală? De ce a „Mântuirii Neamului”? De ce se dorește construirea unui „kitsch bisericesc”?

Unii au considerat că s-a ivit un bun prilej de a lovi din nou în persoana Prea Fericitului Părinte Patriarh Teoctist, considerând Catedrala Patriarhală drept „Catedrala lui Teoctist”, prin care acesta încearcă să-și câștige „faimă lumească.” Alții s-au arătat îngrijorați de faptul că Ortodoxia Românească o să-și piardă „smerenia” prin înălțarea unui asemenea „colos”. Pentru a lovi cât mai puternic în Biserica Ortodoxă și a sensibiliza opinia publică în vederea contestării acesteia, detractorii Ortodoxiei au mers pe mâna ucenicului vânzător, au acționat „în logica lui Iuda”, manifestându-și grija pentru cei săraci și năpăstuiți, afirmându-se că nu e momentul potrivit pentru ridicarea unei Catedrale Patriarhale, având în vedere starea mate-

rială precară în care se află în acest moment România. Ba mai mult, s-a spus chiar că ar fi „Catedrala sfidării sărăciei neamului”. Chiar și unii clerici ortodocși încercând să fie pe placul intelectualilor anticlericali au susținut punctul de vedere al acestora afirmând că: „Biserica Ortodoxă și-a marcat un autogol prin acest proiect mastodonțial” (Iosif Zoica).

În susținerea acestor argumente și a altora, pe care nu le-am amintit aici, s-au scris sute de pagini, s-au realizat nenumărate emisiuni la posturile de radio și televiziune, în care protagoniști plini de ură și răutate și-au revărsat veninul din suflet, cu mânie proletară, împotriva episcopilor și preoților ortodocși, care s-ar fi „ticăloșit într-atâta încât și ticăloșii cei mai ticăloși se prăpădesc de invidie”. Dar câte nu s-au spus la adresa Bisericii Ortodoxe? Pentru a vedea aroganța, ura înverșunată, calomnia, diversiunea, vulgaritatea limbajului și nu în ultimul rând, postura cu care unii jurnaliști și prețiși oameni de cultură au tratat Biserica Ortodoxă, redăm în întregime unul din cele mai virulente și mișelești atacuri apărute în presa românească în ultimii ani pe această temă. E vorba de un articol semnat de un june cu ifose de filosof, pripășit prin America, pe nume Costică Brădățan, girat evident de Cristian Tudor Popescu, marele

scriitor SF și susținător al mineriadelor iliesciene din iunie 1990, text apărut în săptămânalul „Adevărul literar și artistic” (nr. 386 din 21 septembrie 1997). Redăm ingeniosul text: **«Vor să facă o catedrală. Una mare, nemăsurată, neverosimilă. Atât de mare, de nemăsurată și de neverosimilă încât are toate șansele să umbrească până și grozăvia turnului Babel. De fapt, era și normal. Era întrutotul de așteptat. Mă întrebam chiar de ce întârzie atâta. La ce altceva să te aștepți din partea lor? Ei, ziditorii! Vor să facă lucruri cumplite, să zidească în piatră, să întindă fiare, să fiarbă betoane, să bată cuie multe cu care să împresoare totul, să lege cu lanțuri, să urle și să poruncească, să ducă temelii până în inima neagră a pământului, vor să cumpere smoală, să încingă cazane, să se căznească cumplit, să-i supună pe lucrători la munci faraonice și tot ce mai trebuie pentru ca ei să facă o catedrală. Iată deci cum așa, fără să clipească, somnambuli, ei se îndreaptă – cât de înțelept sunt de întocmite toate lucrurile! – se îndreaptă exact spre ceea ce are cea mai mare și mai desăvârșită asemănare cu sufletul lor: cu infernul, cu tenebrele și smoala sufletului lor. Căci, e limpede, să faci o catedrală cât un stadion, într-o vreme când mii și mii de suflete de om se află la marginea prăpastiei, când se moare pe**

stradă de foame, când umilința și umilirea nu mai sunt o virtute creștinească, ci hrana noastră curență, veninul nostru cel de toate zilele; când noile generații se vor semna iarăși cu punerea degetului, când urii față de aproape nu mai are cine să-i pună vreo stavilă, când păcatele noastre adânci, vârtoase, ticăloșiile noastre formidabile de oameni neduși la biserică nasc monștri se întrupează în toți decrepiții hidoși, în toți aurolacii hămesiți de care ne scârbim – evident și voi, întâistătătorilor și voi v-ați scârbit de ei, dacă ați rezistat vreodată să stați, „creștinește”, câteva clipe în fața lor – de care ne scârbim iremediabil, ca de broaștele râioase, când canalele pentru scursurile și putorile orașului au devenit sălașul – caldul, blândul sălaș al aproapelui nostru, „locul” lui în această lume; când popimea s-a ticăloșit într-atâta încât și ticăloșii cei mai ticăloși se prăpădesc de invidie în fața ei, când tot învățământul teologic, armatele de „studenți în teologie”, de preoți și diaconi, de „doctori ai sufletelor” noastre sunt corupte până în măduva oaselor, când cineva se face popă doar pentru că – se știe – un popă „câștigă bine”, duce viață bună și mai toata ziua stă degeaba, când selecția acestor viitori „păstori de oameni” nu se mai face de mult după înzestrări, ci după merindele și arginții cu care vor încerca să domolească hămesela cinsti-

telor fețe – profesorii noștri de teologie; când o modernitate rafinată și bezmetică îți aruncă în față provocări la care alte biserici se străduiesc de câteva veacuri bune să răspundă cât de cât onorabil, dar la care biserica noastră nu știe să folosească altceva decât lașitatea afurisirii și blestemul ce nimeni nu i-l mai ascultă – ei bine, a face o catedrală faraonică în astfel de condiții nu e numai o dovadă a nemăsuratei nesimțiri popești, o pildă de uluitoare iresponsabilitate ecleziastică, dar mai ales un lucru vădit anticreștinesc, ceva aproape diabolic.

Apoi, catedrala e un lucru profund catolic, catolic și occidental prin chiar natura, menirea și alcătuirea sa. Catedrala, ca orice lucru ieșit din mâna omului, poartă semnul sufletului, semnul spiritualității celui care a ridicat-o. Omul nu pune oricum o piatră peste alta, ci, zidind, el arată, vădește ceva ce are, nevăzut, în sufletul lui. Căci pesemne, așa a vrut Creatorul să facă firea noastră nu putem să nu ne trădăm atunci când ne exprimăm. Ceea ce se vede dă seama, armonios și cu multă rigoare, de ceea ce nu se vede. Schimbând ceva pe fața acestei lumi, o fac numai după chipul și asemănarea lumii mele lăuntrice. Așadar, catedrala nu poate fi o modă, moftul unor ecleziastici ce au bani de aruncat (de

spălat?), ci este, trebuie să fie expresia exterioară, năzuința încărcată în piatră a unui anumit tip de pietate, a unei pietăți ascensionale, îndrăznețe și nerăbdătoare pe care noi, ne place sau nu ne place nu o avem. Tot de acest tip de pietate se leagă și gândirea scolastică și Renașterea și știința modernă, și, pe scurt tot „faustismul” culturii occidentale, toată modernitatea aceasta rebelă, căreia biserica noastră știe atât de puțin să-i facă față. Pentru pietatea noastră tăcută, răbdătoare și veșnic în așteptare nu avem deloc nevoie de ameteala arcaturii gotice, de nesfârșirea și sensul metafizic al bolților de catedrală, ci de odihna și măsura potolită tocmai a acestor bisericuțe pe care istoria, în înțelepciunea ei, ni le-a lăsat la îndemână.

În fond, mă întreb de ce sfințiile voastre țin atât de mult să facă tocmai o catedrală, pentru că, de vreme ce tot ați pierdut sentimentul a ceea ce este propriu spiritualității noastre, ați putea voi, la fel de bine, să faceți o minunată moschee sau un nemaivăzut templu budist. Da, chiar așa, acesta e cuvântul: cel mai bine ar fi să faceți un templu budist. O să vedeți că n-o să regretați deloc. Va fi ceva nespus de exotic la noi, va veni lume multă ce va plăti ca să-l vadă și, astfel, în sfârșit, vor fi dat și cinstitele voastre fețe peste o afacere cu adevărat profitabilă.

Adevărul e, sfințiile voastre, că ați cam luat-o razna. Viața, viața vie voi ați lăsat-o de mult în urmă, împărățind acum, prostește, în lumea abstracțiilor moarte. Iar asta înseamnă boală. Încercați, minunaților, încercați să vă veniți în fire! Se vede treaba că nu vă face prea bine să cutreierați cerurile așa, zi și noapte, neîncetat. Coborâți-vă capul obosit dintre nouri, o!, divinilor, și, bunăoară, pune-ți într-o zi mâna pe sapă și lucrați-vă singuri grădina. Asta, pe semne, ar fi leacul cel mai sfânt pentru tulburarea voastră. Așa, petreceți-vă o zi scăldați în sudoare, de dimineața până noaptea. Purtați-vă și voi o dată așa cum o cere blestemul strămoșesc, așa cum face toată lumea de la Adam încoace, așa cum s-ar cuveni să știți, se fac și banii cu care vreți să vă întrupați delirul faraonic. O singură zi. Și să vedeți că o să vă reveniți numaidecât. Acolo, în truda aceea de vită, veți da numaidecât peste ceea ce are viața mai esențial, mai serios, viața aceasta mizerabilă a semenilor voștri, despre care vă place să spuneți că vi s-a dat în grijă. Ați uitat de tot ce se mai întâmplă prin lumea noastră, o!, zăpăciților angelici, în lumea aceasta a oamenilor din carne și oase. Coborâți, divinilor, din ceruri și apropiați-vă de noi, de noi păcătoșii și nevrednicii. Mai stați, prea-bunilor, o vreme

cu noi, până vă trece delirul. Căci, se vede de la o poștă, misticismul acesta îndârjit și îndelungat nu vă priește deloc. Vă tulbură. Vă tulbură amar-nic. Vă tulbură așa de tare încât, uneori, ajungeți să credeți că ar fi, în același timp, mistic și turnător la securitate, înseamnă cea mai minunată culme a virtuții. Ajungeți, uneori, să credeți că îi puteți face lui Dumnezeu cu ochiul, în vreme ce, o!, prea-gingașilor, mâna v-ați uitat-o în cutia milei. Dar, oameni buni, nu vedeți oare că îndepărtarea asta de viața simplă, de viața adevărată și reală a „turmei”- căci așa vă place să ne spuneți, de viața asta ticăloasă și mizerabilă, dar cinstită în fond, nu vedeți că acest lucru nu v-a apropiat deloc de Dumnezeu, ci doar de culmile nemaiafinse ale ticăloșiei și de abisurile nemăsurate ale prostiei? Chiar nu vedeți? E cu putință oare să existe așa o orbire de mare? Minunațiilor, neasemuiților, Întăistătorilor, căutați mai întâia sta de vorbă cum se cuvine cu hămesitul acesta ce vă întinde mâna, cu aurolacul, cu omul acestui veac, vedeți ce e cu pacea din sufletul lui și cu foamea din mâțele lui, că de el vă va întreba Cel de Sus și nu de zidirile și trufiile voastre lumești. Adunați-l de pe drumuri, spălați-l cu mânuța voastră de făpturi prea-fericite și uitați-vă bine la dânsul, pentru că acest cuvânt – creștin – vine de la unul care zicea că

e Fiul lui Dumnezeu și care, înainte să plece, mai zicea că poate o să se întoarcă, iar dacă se va întoarce, o va face, negreșit, nu descinzând din mașini luxoase, ci pitindu-se tocmai sub păduchia și duhoarea ăstui aurolac. Așa să vă ajute Dumnezeu!»

Unii ar putea crede că acest text a fost scris de Mihai Roller, de Ana Pauker sau Alexandru Drăghici. Nu! Nu este așa! Textul aparține, așa cum am precizat, unui june filosof, moșit de marele scriitor SF, jurnalist și ce-o mai fi, Cristian Tudor Popescu. Ce-am putea spune în fața unor asemenea invective imbecile și diabolice? Mărturisim că nu ne-a fost dat să citim asemenea cuvinte vulgare la adresa Bisericii nici în epoca ceaușistă, când apăreau lunar zeci de lucrări de propagandă ateistă, îndreptate împotriva așa zisului misticism religios promovat de Biserică. Ne întrebăm, dacă nu cumva torționarii comuniști Nikolski & compania, nu sunt cuprinși de invidie, când văd că sunt depășiți în mitocănie și mojie, de tinerele vlăstare odrăslite de filozofia marxistă, de genul **Costică Brădățan & Cristian Tudor Popescu**, care și-au încrucișat secera și ciocanul împotriva Bisericii Ortodoxe Române. Acestor inși, Costică Brădățan & Cristian Tudor Popescu, unși cu toate alifiile grobianismului, le propunem să mediteze la cuvintele marelui clasic al literaturii române, **Ion**

Luca Caragiale, care taxa la vremea sa, mojiția contemporanilor săi cu privire la Credință și Biserică prin aceste cuvinte: „**Nu te uita o clipă în sus spre cer, aici, în jos, pe pământ, uită-te cu ochii în patru, ca și cum ai avea patru picioare; aici pe pământ se isprăvește totul pentru tine. Ești fiară, fii fiară. Fiarele n-au biserică, fiarele nu se închină, fiarele n-au Dumnezeu**”.

Este regretabil faptul că articolul mai sus amintit a văzut lumina tiparului într-un săptămânal de cultură, *Adevărul literar și artistic*, având în spate preținși oameni de cultură. Ne-am fi așteptat de la redactorul șef al cotidianului *Adevărul* și al săptămânalului menționat, la mai multă decență și puțin respect față de Biserica Ortodoxă, cea mai veche instituție a neamului românesc. Mărturisim că nu am mai întâlnit în publicistica românească a ultimilor treisprezece ani un asemenea text infect, îndreptat asupra vreunei persoane sau instituții, care să cuprindă un limbaj atât de josnic și să emane atâta ură. Ne vin în minte cuvintele criticului literar **Nicolae Manolescu**, care scria următoarele cuvinte cu privire la ura dintre români: „**Sunt tot mai neliniștit, în ultima vreme, de ura pe care o simt mustind în subtextul unor articole, cu sau fără caracter polemic (...). Am crezut totdeauna că orice se poate discuta *sine ira et studio*, pe un**

ton civilizat, că polemica nu exclude (vorba d-lui Octavian Paler) cordialitatea (...) Nu înțeleg de ce nu putem să nu ne urâm de fiecare dată când opiniile ne despart (...) Ura la români pare să fi devenit o instituție națională” (*România literară*, anul XXXIV, 28 martie- 3 aprilie, 2001, p. 1).

Din păcate, atacul virulent scris cu atâta năduf și mânie proletară, publicat de *Adevărul literar și artistic*, nu a fost singular în spațiul publicistic românesc. Numere speciale dedicate Catedralei Mântuirii Neamului au fost publicate în revistele *Dilema* și 22, în care cuvintele ofensatoare și denigratoare la adresa Bisericii Ortodoxe Române și a slujitorilor ei au curs ca avalanșele. E inutil să mai amintim calomniile și imbecilitățile publicate în anumite publicații imunde, de genul *Academia Cașavencu*, care și-au făcut un țel din a ataca la nesfârșit și pentru orice Biserica Ortodoxă. Probabil nu trebuie să ne mirăm de virulența acestor publicații din moment ce și cei mai apropiați fii ai Bisericii Ortodoxe, oameni de cultură remarcabili, au avut cuvinte din cele mai ofensatoare la adresa Bisericii noastre strămoșești. Spre exemplu pagina creștină din cotidianul *Ziua*, realizată de *Fundația Anastasia* (Calea, Adevărul și Viața), publică o fotografie în care era înfățișată catedrala patriarhală din București, însoțită de următorul text